

Vyškovský cedník 2014

**Sborník oceněných prací
literární soutěže pro děti a mládež
Vyškovska**

**Tři brány
komunitní nadace pro vědění, umění a civilizaci**

Klub přátel KKD

Knihovna Karla Dvořáčka

Obsah

Úvodní slovo předsedkyně poroty	5
Účastníci, motto, porota	6
Vyhodnocení soutěže	7
Kamila Tomková – Romka	8
Veronika Tupá – Ryan a Ryan	12
Marek Šulc – Světlo v temnotě	16
Kateřina Orságová – Věčná prázdnota	18
Izabela Adamcová – Štěstí a smůl bok po boku	22
Denisa Hubáčková – Definici rodiny jsem nakonec zažil na vlastní kůži ...	28
Filip Peloušek – Hlava	31

Slovo úvodem

Již po osmé hodnotila odborná porota práce, zaslané do literární soutěže dětí a mládeže Vyškovska nazvané Vyškovský cedník. Tentokrát přišlo oproti minulým rokům prací méně. První kategorie byla obeslána sedmi pracemi, druhá osmnácti a třetí, v loňském roce poprvé vyhlášená kategorie, nebyla zastoupena vůbec. Mohli jsme ale konstatovat, že oproti minulosti se úroveň prací zvýšila. Zcela zmizely takové, které byly sice napsány hezky, ale postrádaly třeba jen náznak literární úrovně, zkrátka takové „lepší slohovky“. Navíc ani v jednom případě se nestalo, že by autor nedal své povídce název. Znamená to, že tvůrci správně pochopili funkci motto.

Motta v obou kategoriích zřejmě zaujala. Autoři neměli problém s jeho zpracováním, ve všech pracích obou kategorií bylo motto beze zbytku naplněno.

Mottem první kategorie byla slova „Nejsi na to sám/a“. Z prací jasně vyplývá, že stále existuje aktuální a hodně citlivý problém – šikana. Většina povídek se zabývala právě jí. A je vidět, že šikana teenegry trápí. Vadí jim, chápou ji jako velké zlo, a to je dobře. A co je ještě cennější, v některých případech spojují šikanu s problémem rasismu. To, že řešení problému vidí v pomoci druhému, v odpovědnosti za kamaráda, je velmi pozitivní.

Motto druhé kategorie „Za zavřenými dveřmi“ inspirovalo autory k zamyšlení nad mezilidskými vztahy, vztahy v rodině, vnitřním životem jedince, válečnými zážitky, objevuje se i žánr fantazy a dokonce – a to nás velmi potěšilo – i zdařilý pokus o humoristickou povídku. Práce druhé kategorie byly ve většině velmi vyrovnané, těžko jsme vybírali vítěze.

I osmý ročník Vyškovského cedníku potěšil. Vždyť zjištění, kolik je mezi námi mladých, kteří mají tak ušlechtilého koníčka, jakým je literární tvorba, vyvrací všechny ty povzdechy nad mládeží, která je líná, omezená, nevychovaná a oportunistická. Vyškovský cedník přináší důkaz, že není třeba vzdychat. Proto vzhůru k devátému ročníku, „ostřete pera“, ať se máme na co těšit!

Mgr. Libuše Procházková, předsedkyně poroty

Účastníci:

Děti, mládež a dospělí z města Vyškova a Vyškovska v těchto kategoriích:

1. kategorie 11 – 14 let
2. kategorie 15 – 19 let
3. kategorie 20 a více let

Pro zařazení do jednotlivých kategorií je rozhodující věk dosažený v roce 2014.

Motto:

1. kategorie – **Nejsi na to sám/sama**
2. kategorie – **Za zavřenými dveřmi**
3. kategorie – **„Je to smutná epocha, když je snadnější rozbít atom než zničit předsudky“ Albert Einstein**

Hodnocení provedla porota ve složení:

Mgr. Libuše Procházková, předsedkyně poroty
Dagmar Marušincová, zástupkyně vyhlášovatele
Kateřina Foltánková
Tomáš Dorazil
Petr Muzikář

Vyhodnocení soutěže

Vítězové

1. kategorie

1. místo: Kamila Tomková - Romka
2. místo: Veronika Tupá – Ryan a Ryan
3. místo: Marek Šulc – Světlo v temnotě

2. kategorie

1. místo: Kateřina Orságová – Věčná prázdnota
2. místo: Izabela Adamcová – Štěstí a smůla bok po boku
2. místo: Denisa Hubáčková – Definici rodiny jsem nakonec zažil na vlastní kůži
3. místo: Filip Peloušek - Hlava

3. kategorie

Nebyla obeslána

Romka Tomková Kamila

Bylo říjnové odpoledne a právě jsem mířila do školy. Kolem mě projížděla auta a všude byl slyšet rámus, ať už to bylo nákladní vozidlo, nebo jen nějaký křičící prvňáček. Počasí dokonale vystihovalo moji náladu. Pršelo, obloha byla tmavá a já každou chvíli šlápla do kaluže. Vlasy, bundu a hlavně boty jsem měla tak promáčené, že by se daly ždímat. Lidé se na mě dívali skrz prsty. Dívali se na mě shora, namyšleně a sem tam i znechuceně. Byla jsem na to již zvyklá. Konec konců, je tomu tak každý den a jen z jediného důvodu. Jsem romka.

Většina lidí se na nás dívá skrz prsty, hlavně ti tady v Brně. Na jednu stranu je chápu, protože hodně z nás špatně vychovali, a tak často vidám romy a romky v nějakých partách, jak za rohem kouří cigarety nebo dokonce marihuanu. Někteří bijí menší děti, jiní zase kradou na benzínových pumpách. Většinou jsou to mladí lidé. Může jim být tak čtrnáct nebo maximálně dvacet. Ti starší páchají horší činy. Já ale taková nejsem, jen lidé kolem mě to nevidí. Házejí nás všechny tak říkajíc do jednoho pytle.

Moje rodina je chudá. Mám pět sourozenců a máma nás vychovává sama. Otec nás opustil hodně brzy, mně bylo devět. Tenkrát jsem měla jen tři sourozence. Otec mámě nenechal ani korunu. Dluží jí vysoké alimenty.

Protože nás máma vychovává sama, nemáme moc peněz. Živí nás její dvě práce. Přes den chodí do jedné zapadlé brněnské hospody a v noci do nočních klubů. Nikdy jsem se neodvážila zeptat se jí, co tam dělá. Sice to tuším, ale bojím se, že ji rozzlobím.

Když máma nepracuje, chodí někam pryč. I na to se jí bojím zeptat přes to, že na mně zůstává všechna práce a mých pět sourozenců. Máma ještě ke všemu hodně pije, a tak i většina z toho, co vydělá, skončí někde v alkoholu, kde topí svůj žal.

Konečně jsem dorazila do školy. Netěšila jsem se tam, ale ten déšť mě naprosto zmácel. Sundávala jsem si studenou mikinu a v duchu záviděla těm, co měli na deštník. Pro většinu lidí je to jen taková obyčejná věc, kterou si koupí za pár korun, pro mě by to v téhle chvíli byla věc požehnaná.

Do třídy jsem se skoro doplazila. Na hodinách, co visely na chodbě, ručičky ukazovaly za deset minut osm.

Když jsem překročila práh třídy, ruce se mi třásly. Tentokrát to nebylo zimou. Bylo to strachem. Určitě mě dnes zase zbijí. Budou mi nadávat, pošťuchovat, bít, zesměšňovat a ponižovat. Věděla jsem to, protože tomu tak bylo každý den a já nečekala, že by se právě dnes mělo něco změnit. Všechno jen kvůli mému původu. Všechno jen kvůli mé barvě pleti. Všechno jen kvůli mému oblečení. Všechno jen kvůli mojí chudobě.

Nečekala jsem však ani vteřinu, a jakmile jsem hodila aktovku směrem ke své lavici, která stála až před zadní stěnou třídy, vyběhla jsem odtamtud jako zajíc a mířila si to rovnou k dívčím toaletám. Jediné místo, které pro mě v té chvíli bylo bezpečné. Zamkla jsem se v kabince a tiše schoulená do klubíčka jsem čekala, až zazvoní na první hodinu.

I když jsem to nechtěla, na hodinu muselo zazvonit, a tak mi za deset minut trčení v kabince nezbyvalo nic jiného, než jít zase zpátky do třídy. Ale když jsem znovu přešla ten mě tak dobře známý práh, všimla jsem si něčeho podivného. Nebyly to zvědavé pohledy všech ostatních spolužáků, ale jen ten jeden nenápadný človíček. Seděl na dosud volné židli u zadní stěny. Byla to dosud volná židle vedle té mojí. Ano, v mojí lavici seděla osoba. Pomalým krokem jsem se šourala ke své lavici, usadila se na židli a čekala, co se bude dít. Seděla tam drobná blondýnka v bílé halence a obyčejných modrých kalhotách.

„Ahoj,“ pozdravila mě znenadání, „já jsem Regina.“

Nevěděla jsem, co jí mám říct. Nepamatuji si, že by se se mnou někdo někdy takhle bavil, když nepočítám mámu nebo moje sourozence. Dívka Regina nejspíš čekala na odpověď. Já ale neodpověděla. Bála jsem se s někým mluvit.

Naštěstí to hrozné ticho mezi námi prolomila naše třídní učitelka, která zrovna vešla do dveří. Všichni se postavili.

„Sedněte si,“ pokynula a my tak udělali.

Po hodině jsem spěšně vstala a odešla znova na toalety. Můj strach byl každou minutu silnější a já víc a víc zoufalá.

Takhle se táhla hodina za hodinou a já se pak v duchu radovala, že se mi podařilo dnešní vyučování přežít. K mé smůle to ale nebyla tak úplně pravda.

Hodila jsem na sebe teď už suchou bundu, na ramena dala aktovku a vyšla ze školy. Dešťové kapky bohužel pořád dopadaly na chodník, a tak jsem co nevidět byla zase mokrá. Pak mě ale někdo chytil za rameno.

„A heleme se,“ usmál se ďábelsky mě tak známý kluk, „kohopak to tu máme?“ Byl to Denis Sedlák, kluk z naší třídy. Za ním stáli další tři takoví a mezi nimi i jedno děvče.

„Špindíra Suchá!“ zasmál se jeden z kluků.

„Cíhňte, co má ta špindíra na sobě,“ ušklíbala se ta holka, „To snad nenosila ani moje bába.“

„No jo vlastně,“ ukazoval na mě ironicky zrzavý kluk, „však vona nemá ani na deštník.“

„Nebydlíš ty náhodou tamhle v tom kontejneru, co je za rohem?“ smál se Denis a začal do mě šťouchat.

„Jak by se ti líbilo vyválet se v blátě?“ chytil mě pevně ten zrzek.

„Však vono to voblečení stejně není čistý,“ smála se ta holka a taky mě chytila za bundu.

Denis si nabral do rukou bahno z trávníku, co byl pár metrů od nás a začal mi jím potírat obličej.

„Je hnědý, jako ta tvoje hnusná kůže!“ smál se a já cítila, jak mi po tvářích stékají slzy.

„Cigánko špinavá!“ řvala po mě ta holka.

Zrovna ve chvíli, kdy se mě chystal Denis uhodit do břicha jsem zaslechla jakýsi jiný hlas, ale povědomý.

„Nechte ji být, vy pitomci!“

„Padáme!“ zavelel Denis a všichni běželi pryč.

Zvedla jsem hlavu a spatřila Reginu, tu dívku z mojí lavice.

„Neudělali ti něco? Nebolí tě něco?“ strachovala se a pomáhala mi na nohy.

„Ne, nic mě nebolí,“ odpověděla jsem jí a pomalu se dostávala na nohy.

„Dělají tohle často?“ položila mi další ze svých otázek.

„Nechci o tom mluvit!“ odsekla jsem.

„Ale no tak,“ chytila mě za paži, „prosím odpověz! Ani jsi mi neřekla, jak se jmenuješ.“

Nastala dlouhá odmlka. Bála jsem se s ní hovořit, ačkoliv jsem věděla, že mi právě ona pomohla.

„Jmenuju se Gabriela,“ odpověděla jsem, „Gabriela Suchá. A tamhle ti mi ubližují...“

„A často?“

Teď už jsem s odpovědí neváhala: „Každý den. Vždycky spolu. A vždycky ve škole nebo někde poblíž.“

„Řekla jsi to někomu?“

„Ne, jen tobě,“ odpověděla jsem, „a taky doufám, že se to nikdo jiný nedoví.“

„Ale tohle přece nemůžeš držet v tajnosti, Gabrielo,“ přesvědčovala mě.

„Co ty o tom víš,“ máchla jsem rukama, „bude to horší, jestli někomu něco řeknu.“

„Věř mi, nebude!“

„A jak to můžeš vědět? Nechápeš to!“

A znovu byl slyšet jen déšť.

„Já byla taky šikanovaná,“ řekla mi velice vážně.

Nevěděla jsem, co jí na to mám říct.

„Dva roky mi ubližovali, protože mám bohaté rodiče. Brali mě jako někoho, kdo k nim nepatří a tak mě bili. Nakonec jsem sebrala odvahu a řekla to učitelce, které jsem nejvíc věřila. A proto jsem teď tady. Prosím, slib mi, že teď se mnou půjdeš a řekneš to někomu ze školy.“

Přemýšlela jsem. Měla jsem strach. Můžu jí věřit?

„Tak dobře,“ kývla jsem nakonec a společně jsme se vydaly zpět do školy.

Druhý den už to vyšetřovala policie. Zjistilo se, že těch pět agresorů nešikanovalo jen mě, ale taky několik dalších studentů. Netrvalo dlouho a odvezli je do past'áku. I přes to jsem ale nebyla úplně klidná. Stále jsem měla strach z lidí kolem sebe. Jediný člověk, kterému jsem věřila, byla Regina. Staly se z nás nejlepší kamarádky. Pohoda ale netrvala dlouho.

Máma na tom byla s pitím čím dál hůř. Propila všechno, co vydělala a sourozenci zůstávali závislí na mě. A jednoho dne naše vlastní babička zavolala sociální pracovníci a ta přišla prohlédnou podmínky, ve kterých jsme žili. Máma samozřejmě nedorazila. Určitě byla někde opilá. A za několik málo týdnů nás měli odvést do dětského domova.

„To jako, že se už nikdy nevidíme?“ zoufala Regina, když jsem jí to oznámila.
„Neboj se, budeme si psát a možná mě budeš moct i navštívit,“ utěšovala jsem ji.
„Neboj určitě budu psát!“ ujišťovala mě Regina.
Já zavzlykala: „Jen se bojím, že mě budou zase šikanovat.“

„Neboj se, Gabrielo,“ objala mě Regina, „nesmíš se nechat! Když ti někdo ublíží, neboj se to někomu říct. A hlavně nezapomeň, že na to nikdy nemusíš být sama!“
Objala jsem ji. A to bylo naše poslední přátelské objetí.
Od té doby jsem ji neviděla. Dopisy psala, ale jakmile dokončila základní školu, najednou psát přestala. Navždy jí ale budu vděčná za to, že mi tenkrát pomohla.

Ryan a Ryan Veronika Tupá

Zařval tak slabě, až se stěny jeskyně otřásly, pohárek vody velký jako jeho nos se převrátil a vytvořil louži, a zároveň tak třepavě, že by se za to mohl stydět i nejprťavější příslušník jeho druhu. Když sám zaslechl a uviděl, jak chabé škody jeho řev nadělal, svalil se na zem, přičemž se stěny jeskyně opět otřásly, a seděl. Seděl tam jako hromada neštěstí.

Uvědomil si jednu velice důležitou věc: „Tohle nikdy nedám, nejsem jako oni.“
Všichni příslušníci jeho druhu měli oči sytě rudé, ale on ne. Na svět koukal očima trávově zelenýma. Ostny, které mu trčely kolem hlavy jako lví hříva, měl namísto ostře vybroušených zaoblené jako jehlice jedle a váhově se taky moc neprojevil. Vždyť měl jen dvě a půl tuny! Jo, a mimochodem... Ryan byl drak.

Za šestero horami, sedmero řekami, osmero lesy a devatero bažinami se ve stejný čas stalo něco podobného. V malé vesnici jménem Fržbrundákov žil chlapec. Jmenoval se Ryan a jako každé ráno vyšlapoval do školy. Nohy schované pouze za látkovou stěnou jeho kecek se prodíraly trávou se zbytky rosy, nohavice kalhot na něm plandaly, jako by snad ani nebyly jeho. Košili měl ledabyly zapnutou, zlatavé vlasy mu trčely do všech světových stran a jeho kaštanově hnědé oči zkoumaly skupinku spolužáků shromažďující se u cesty vedoucí ke škole.

„Kam vejráš, Ryane?“ zavolal na něj s úšklebkem nejvyšší z chlapců, Oliver. Na rozdíl od Ryana měl široká ramena a paže oplývající svaly. Nad nízkým čelem se mu zvedaly vzhůru uhlově černé vlasy a stejně tak oči pobraly poměrně tmavý odstín. Zatímco se Ryan blížil k nim, založil si Oliver ruce na hrudi a ohlédl se na svoji bandu. Ryan na jeho otázku neodpovídal, pouze zastrčil ruce do kapes a pohled sklopil k zemi. Když svojí houpavou chůzí dorazil až k Oliverovi a skupince jeho přihlouplých kumpánů, hrdinně pohled pozvedl a vpíjel se jím do Oliverových očí. Odměnou mu za to byla facka.

„Naval peníze!“ sykl na něj Oliver a zahrozil mu u toho zatnutím svalů.
„J-Já dneska nemám. Máma mi dala svačinu, peníze u sebe n-nemám!“ snažil se vzdorovat Ryan. Oliver hrozivě zaskřípal zuby a strhl Ryanovi tašku z ramene.

„Tak se podíváme, ne?“ zvolal, chytil tašku zvenku za dno, otočil ji a začal z ní sypat věci přímo na zem. Jeho kumpáni se začali chechtat a Oliver nahodil vítězný úsměv. Ryan padl na kolena k zemi a začal své věci opět urychleně sbírat. V obličeji zrudl a do očí se mu nahrnuly slzy, ale snažil se to nedávat najevo. Když z tašky vypadlo i pár mincí, Oliver uštědřil Ryanovi kopanec do břicha a posbíral je.

„Zítرا zase,“ promluvil naposledy svým ledovým hlasem a s jediným hvízdnutím, na které se jeho kumpáni dali do pohybu, zmizel na školních pozemcích.
„Tohle nikdy nedám, nejsem jako oni,“ problesklo Ryanovi hlavou a ještě chvíli zůstal ležet v trávě u cesty.

Vratme se ale do jeskyně za devatero bažinami, osmero lesy, sedmero řekami a šestero horami, kde seděl na chladné zemi dračí Ryan. Přemýšlel o tom, že zkrátka není jako ostatní. Neuměl rvát jako jeho otec, neuměl se prát jako jeho starší bratři, neučil se stejně dobře jako jeho spolužáci ve škole a ani neměl chuť na lidi jako každý správný dračí lidožrout. Byl jiný. Vzhledem, chováním, povahou, vším. A to se také projevovalo. Jeho vlastní otec ho odsuzoval a takřka se k němu nehlásil, jeho bratři se mu posmívali a spolužáci ve škole ho šikanovali. (Vrtá vám hlavou, jak vypadá škola pro draky? To je dobře...) Po chvílce zachmuřeného přemýšlení mu hlavou probleskla myšlenka: „Mám hlad!“

Tedy... myslím tu druhou: „Uteč!“ A protože Ryan nebyl drak řečí, ale drak činu, sbalil si svých pět švestek a vydal se na cestu. Kam? No, to nejspíš nevěděl ani on sám. Šel zkrátka tam, kam ho nohy nesly.

Za šestero horami, sedmero řekami, osmero lesy a devatero bažinami ležel v trávě náš blondatý klučina Ryan. Jakmile si utřel slzy, zvedl se do sedu a stejně jako dračí Ryan, i tento lidský přemýšlel. Není jako ostatní. Všichni jeho spolužáci se pyšní svojí výškou, svaly, mají tmavé vlasy, tmavé oči a on ne. Každé ráno před školou na něj čekal Oliver, aby ho mohl obrat a v horším případě zmlátit. I lidskému Ryanovi hlavou probleskla myšlenka na zvrát: „Ne, tohle si líbit nenechám. Uteču! Já uteču!“

A tak se oba Ryanové vydali na cestu. Prošli pole, prošli lesy, louky, bažiny i vřesy, až se jednoho dne střetli. Bylo to uprostřed vyprahlé pustiny. Lidskému Ryanovi docházely zásoby vody, byl značně unavený cestou a oblečení měl už v docela nepoužitelném stavu. Dračí Ryan na tom byl přesně naopak. Vody měl dostatek, zato postrádal jídlo.

Lidský Ryan tedy pochodoval, noha nohu mýjela, s pohledem sklopeným do země. Dračí Ryan naopak poskakoval s hlavou v nebesích. Samosebou si ho lidský Ryan všiml dříve, jelikož dvoutunového draka asi jaksí nelze přehlédnout, a tak se zastavil a zvědavě na něj pohlédl. Drak si periferně všiml stojícího chlapce, takže k němu stočil pohled a nakonec i celou hlavu a nedůvěřivě ho pozoroval. Ani jeden necítili k tomu druhému strach, zášť, nebo něco takového. Jako by je naopak spojovalo nějaké pouto, které pomohlo tomu, aby se setkali.

„Jak se jmenuješ?“ vyhrkli oba dva zároveň a stejně rychle zněla z obou stran i chrabrá a nebojácná odpověď: „Ryan!“

Jelikož oba Ryanové v hloubi duše pocítili k tomu druhému nějaké pouto, něco, co je táhlo k sobě, dali se do řeči. Není sice obvyklé, že se drak a člověk, kteří se potkají uprostřed vyprahlé pustiny, dají jen tak do řeči, přestože se doposud neviděli a přestože člověk má přeci chtít prchat a drak ho má chtít sežrat, ale oni vlastně nebyli obvyklí a právě proto se přece potkali. Jeden druhému vyprávěli svůj příběh. Vyprávěli o tom, jak je k nim svět nespravedlivý a že vlastně nemají sebemenší slovo v tom prostředí, kde od mala vyrůstali. Jsou malí, slabí, nevýznamní. A tak se domluvili, že jeden druhému pomohou. A dali se do toho.

Klučina nasedl na draka a drak se vznesl do povětří. Letěl pořád dál, až se ocitl doma, ve svém skromném obydlí. Jeskyně to byla vcelku prostorná tak akorát pro dračí rodinku. Chlapec sesedl z draka, ten ho vzal opatrně do tlamy a oba Ryanové vešli do jeskyně. Tam dračí Ryan potkal své bratry.

„Co to neseš, Ryane?“ ozvalo se jeskyní hned několikrát, vlivem ozvěny od jeskynních zdí.

„No... nesu,“ začal Ryan po svém, ale pak si uvědomil, že takhle nemůže. Musí působit hrozivě a nepřátelsky.

„Rrrooaarr!“ zařval, „Nesu nějakýho lidskýho zmetka. Potuloval se venku, tak jsem ho chytil. Sice se vzpíral, málem mi vypíchl oko a členové jeho družiny po mně šli ještě docela dlouho, ale nakonec jsem je setřás. Vlastně rozprášil,“ zacloumal s chlapcem a vypnul šupinatou hrud'. Jeho bratři na něj zůstali hledět s otevřenou tlamou.

„A teď půjdu. Chci si ho pořádně vychutnat,“ oznámil jim svůj plán, načež se otočil a vydal se z jeskyně pryč. Jakmile vykročil z jeskyně, ozvalo se šeptání, jak se jeho bratři horlivě dohadovali, jestli to, co viděli, byl opravdu jejich mladší bratr.

A teď přišla na řadu pomsta Ryana rodu Homo Sapiens. Letěli zase zpět, až doletěli do Fržbrundákova. Na louce, kam měli namířeno, zrovna Oliver se svou bandou přítroublých kumpánů šikanovali nějakého dalšího kluka, kterého si zřejmě našli místo Ryana. Drak se snesl na louku kousek od Olivera. Ten zbledl a v očích se mu probudilo něco, co asi málokdo u něj kdy viděl: strach. Ryan se po drakově křídle svezl dolů a přistál na nohy vedle Olivera.

„Tak co, došla ti slova? Stačí kváknout jediný a on se do tebe pustí,“ kývl hlavou k dračímu Ryanovi. Oliver ucouvl a ztěžka polknul. Těknul pohledem mezi oběma Ryany, a jak couval, zakopl o kámen ležící v trávě a svalil se na zem. Zůstal ležet a vzhlížel na Ryana, jakoby ho prosil o slitování. Ten se na něj významně pousmál a potom švihl rukou k budově školy: „Vypadni.“ Oliver neváhal, posbíral se ze země a vzal nohy na ramena. Utíkal jako o závod, až jim zmizel z dohledu. Stejně tak jednali i Oliverovi kumpáni.

Lidský Ryan se s potutelným úsměvem, jež mu zvlnil rty, otočil k drakovi:

„Ryane?“

„Ano, Ryane?“

„Děkuju. Snad ti dají pokoj i ti tvoji bratři.“

„Jo, dají, to si piš.“

„To doufám.“

Oba Ryanové s lehkým pousmáním přikývli a drak se otočil, přičemž vytáhl svůj pohled k vymetené obloze.

„Ryane?“ oslovil kluka, aniž by sklopil pohled.
„Ano, Ryane?“
„Zavolej, kdykoliv budeš mít problém. Budu tu pro tebe.“
„Budu si to pamatovat.“
„A pamatuj ještě něco. Nikdy nejsi tak sám, jak to může vypadat.“

S tím odletěl pryč. Těžko povědět, kde vzal Ryan (nutno podotknout, že drak) tohle moudro. Možná, že to nebyl tak úplně drak. Možná, že to byl jen nějaký sen. Sen malého blondatého chlapce šikanovaného svým úhlavním nepřítelem. Možná sen chlapce, který chtěl svůj život změnit. Možná taky, že to byl jen výplod chlapcovy fantazie. Možná, že se zkrátka nic z toho nestalo. Možná, že je to jen jakási podobnost. Možná. Ale ať už to byl reálný příběh ve světě, kde žijí draci, nebo pouhý sen malého chlapce, pamatujte stejně jako Ryanové:
„Nikdy nejste tak sami, jak to může vypadat.“

Světlo v temnotě Marek Šulc

Vlahý letní vánek vnikl otevřeným oknem do prosluněného pokoje. Erik pomalu otevře oči, ale místo slunečních paprsků se kolem něj rozlévá jenom tma. Ruka mu sklouzne z postele a nahmatá hlavu svého věrného přítele, psa Nera. Ten radostně vyskočí a olízne mu tvář. Jeho drsný jazyk Erika dokonale probere a nastartuje do nového dne. Právě Nero je ten, kdo mu pomohl vyrovnat se se ztrátou zraku. Urazili společně dlouhou cestu, než chlapec dokázal žít samostatně a těšit se z každé chvíle.

Erik miluje přírodu a nejraději tráví čas dlouhými procházkami. Dnešní den je na to přímo jako stvořený, škoda ho promarnit. Erik zavolá: „Nero, dneska vyrazíme na výlet!“ Pes okamžitě s radostným štěkáním přinese vodítko. Mají namířeno ke zřícenině hradu. Po této cestě se Erik nevydává poprvé. Běhal zde už jako malý kluk a zná tu každý kámen. Jeho věrný strážce by nedopustil, aby si Erik ublížil. Cesta vede přes hluboký les. Erik poslouchá zvučný zpěv ptáků a zurčení potůčku. Cítí, jak si vítr pohrává s jeho vlasy. Po dlouhé, ale příjemné cestě dorazí až na kopec, kde se tyčí zřícenina původně mohutného hradu. Odtud se naskytne

nádherný výhled. Erik ho sice vidět nemůže, ale atmosféru tohoto místa vnímá celým svým srdcem.

Slunce už zapadá za kopec a na mýtinu před lesem se vrhne stín jako obrovská peřina. Je nejvyšší čas na zpáteční cestu. Vtom chlapec zaslechne zoufalé volání o pomoc. „Nero, slyšíš to taky? Veď mě!“ pronese a spolu se vydají za hlasem. Už nejdou po vyšlapané stezce, klopýtají přes popadané větve a kořeny stromů. Ani si nestačí uvědomit, do jakého nebezpečí se pouští. Vnímají jen stále se přibližující hlas. Náhle Nero zašteká, aby Erika upozornil, že došli k cíli.

Malý ubrečený chlapec se strachem pohlédne na psa a ustrašeně zakoktá: „Já, já jsem se asi ztratil. Hráli jsme si Patrikem na schovávanou a on mě ještě nenašel.“ „Nemusíš se bát,“ usměje se Erik a pokračuje, „společně najdeme cestu domů. Já jsem Erik a tohle je Nero. Chceš si ho pohladit? Neměj strach, nekouše.“ Chlapec si utře nos a pomalu se přiblíží ke psovi, který radostně vrtí ocáskem. „Já jsem Ondra,“ vyhrkne chlapec. „A kde bydlíš?“ snaží se Erik dopátrat, aby věděl, kudy se vydat. „Naše chalupa je kousek za lesem u toho velkého rybníka,“ vysvětluje. Jdou na hlavní stezku. Ondra se ptá: „Proč máš ty brýle, když už nesvítí sluníčko?“ Erik stručně odpovídá: „Jsem slepý, ale Nero se teď dívá za mě.“ Chlapec se trochu lekne, ale nikdo jiný mu v tu chvíli pomoci nemůže.

Sotva urazí několik metrů, začíná se zvedat silný vítr. Stromy se ohýbají a nebezpečně šermují svými větvemi. Během chvilky připlují černé mraky. První blesk rozetne černou oblohu a ozve se hrozivé zahřmění. Na zem začínají dopadat kapky deště a bubnují čím dál tím výhruzněji. Ondra se rozklepe zimou i strachem. Nedá se nic dělat, musí se před tou strašlivou bouřkou někde schovat. Erik navrhně: „Měli bychom tu bouřku někde přečkat. Pojď za mnou, znám tady jednu malou jeskyni.“ Ondra s tím rád souhlasí. S pomocí Nera, kterému se také bouřka vůbec nezamlouvala, vytoužený úkryt objeví. Kvílení větru a praskání mohutných větví stromů je natolik vystraší, že i studená jeskyně může být příjemným útočištěm.

Erik se snaží vyděšeného chlapce uklidnit. Nero mu v tom pomáhá. Přitiskne se k Ondrovi a zahřívá ho svou huňatou srstí. Chlapec postupně získává pocit bezpečí. Nakonec i přes děsivé zvuky bouřky usíná. Erikovi se uleví a konečně si může také trochu odpočinout.

Ráno je probudí švitoření ptáků. Bouřka je minulostí. Zbylo po ní jen pár louží a polámaných stromů.

Erik pomyslí na strašlivé obavy Ondrových rodičů. Musí být hrozné nevědět celou noc, co se děje s jejich malým synkem. Připíná Nerovi vodítko a všichni tři pospíchají k Ondrovu domovu.

Sotva vyjdou z lesa, Ondra v dálce spatří svůj domek. Radostně se k němu rozběhne. Nedočkavě zabuší na dveře. Otevře jeho utrápená maminka. Ale jakmile spatří synka, nikdo by nenašel šťastnějšího člověka na světě.

„Ondrášku!“ prudce ho objímá. „Maminko, podívej, to jsou moji noví kamarádi. Oni mě přivedli,“ oznamuje vesele chlapec. Přes slzy štěstí zahlédne opodál stojícího Erika se slepeckým psem. Nemůže tomu ani uvěřit, že slepý člověk je schopen něco takového dokázat. „Vy jste mi ho našel. Nevím, jak vám mám poděkovat!“ volá šťastně. Erik se usměje a odpovídá: „Bez mého věrného přítele Nera bych nic nedokázal.“ Skloní se a láskyplně svého milovaného pejska obejmě.

Věčná prázdnota Kateřina Orságová

„Mohu vám nabídnout něco k pití? Čaj? Vodu?“ zeptala se slečna v policejní uniformě a přerušila tak tok jeho myšlenek. Trhl sebou.

„Ne,“ Cade se kousl do rtu, „nic, děkuju.“

„Čekáte dlouho?“

Neodpověděl.

Cade se rozhlédl se po policejním oddělení. Zajímalo by ho, kolik je hodin.

„Promiňte, vy asi máte jiné starosti, než se se mnou vybavovat.“

V duchu jí musel dát za pravdu.

„Ne, já se omlouvám,“ Cade se pokusil o nenucený úsměv, „málem bych zapomněl na své dobré vychování. Zamýšlel jsem se nad tím, proč můj právní zástupce ještě nedorazil.“

„Ach, vy jdete k výslechu. Vím, jak to chodí. Obvykle se na advokáta čeká i několik hodin.“

„Kratváci si dávají na čas, jo?“ pozvedl obočí.

„Zpravidla ano,“ policistka přikývla. Zajímalo by ji, proč si ho předvolali k výslechu. Nevěděla, v jakém případě ten sympatický mladík figuruje. Z čeho by ho mohli podezírat?

„Nevíte, kde jsou tady toalety?“

„Támhle,“ ukázala na dveře na druhém konci místnosti.

Cade poděkoval a vydal se tam.

Stál u umyvadla. V zrcadle si všiml, že měl rozčuchané vlasy a rty rozkousané do krve. Ráno se zapomněl oholit. Když o tom tak přemýšlel, neholil se ani včera.

Domů se vrátil pozdě v noci, kvůli všemožnému papírování na policejní stanici. Trval na tom, že půjde k výslechu až další den. Přesvědčil komisaře, aby ho na noc pustil domů. Cade vůbec nespál, měl schůzku s obhájcem.

Zašklebil se na svůj odraz v zrcadle. Zsinalá tvář a nepřítomný pohled. Třásl se mu ruce. Ptal se sám sebe, jestli vypadal jako psychopat.

Včera se hned po příchodu z práce šel převléknout. Otevřel dveře ložnice a odhodil batoh na zem.

Na posteli ležela drobná černo vláska. Měla zavřené oči. Cade si všimnul, že jeho přítelkyně byla mrtvolně bledá. Pomyslel si, že je divné, že Everly odpoledne spí.

„Everly,“ jeho pohled sklouzl z její tváře na zem. Na podlaze se válelo několik prázdných krabiček od léků na spaní.

Byl v šoku.

„Prober se, Everly,“ zatřásl s ní.

„Prosím tě, nespí,“ podíval se na její mrtvolně bledou tvář.

„Nespí, ty děvko,“ vrazil jí facku jako už tolikrát předtím. Tentokrát to ale bylo jiné. Everly se nebránila. Nekřičela. Nebrečela. Nedýchala.

„Dal jsem facku mrtvole,“ zdráhal se uvěřit vlastním slovům.

Musel se přesvědčit o tom, že dívka nežije. Vyhrnul jí rukáv košile. Záměrně ignoroval modřiny, které pokrývaly její paži. Moc dobře věděl, že podobné modřiny pokrývají téměř celé její tělo. Cade sám jí je kdysi způsobil. Popadl Everly za ledové zápěstí. Snažil se nahmatat puls. Zbytečně. Jistěže byla mrtvá. Věděl to hned, jak ji na té posteli uviděl.

„Tak ty ses zabila,“ Cade pustil její chladnou ruku.

„Proč, Everly?“ mluvil k mrtvole.

Otřásl se. Všiml si malého lístečku na nočním stolku.

Roztřeseným hlasem četl: „Nemám strach ze smrti, Cade. Bojím se, co by se stalo, kdybych přežila. Jsem vyčerpaná z toho, jak mi neustále ubližuješ. Už takhle nemůžu dál žít. Vsadím se, že hledíš na moje mrtvé tělo a stále nedokážeš uronit jedinou slzičku. Je mi tě skoro líto, psychopate. Chci spát. Řekl jsi, že mi ty prášky pomůžou usnout, pamatuješ Cade? Věř mi, že pomohly. S láskou tvá Everly.“ Sklonil se nad dívkou a odhrnul jí vlasy z čela.

„Je mi to moc líto, Everly,“ šeptl. Sám však vlastním slovům nevěřil. Necítil lítost. Dal jí pusku na ledové čelo.

Uvědomoval si, že nese vinu na její smrti. Dohnal Everly k sebevraždě, tím jak jí psychicky a fyzicky několik měsíců ubližoval. Nebyl smutný. Necítil nic, kromě šířajícího strachu.

Najednou se ho zmocnil hněv. Popadl první předmět, který měl po ruce a mrštil s ním o zeď. Vztek. Jedna z mála emocí, které důvěrně znal.

Cade sám sebe podezíral z psychopatie. Nikdo kromě něj samotného a Everly neměl tušení, že by Cade mohl mít psychické problémy.

Sebral papír se vzkazem, který Everly napsala. Roztrhal lístek na kousky, které pak hodil do koše. Potom vzal mobil a zavolal policii. Povyprávěl jim o tom, jak Everly našel mrtvou. Fakt, že zanechala jakýsi vzkaz, zamlčel. Než přijela policie, šel si zakouřit na balkon. Zoufale se snažil zastavit proud myšlenek, které se mu honily hlavou. Měl strach ze ztráty kontroly nad svým životem. Báł se, že se přijde, na to, že mlátil vlastní přítelkyni. Klepal se a zapaloval si jednu cigaretu od druhé.

„Není vám nic?“ mužský hlas ho vytrhl ze zamyšlení.

„Ne,“ Cade se opřel o umyvadlo, „jsem v pohodě.“

Policista si ho zkoumavě prohlížel: „Určitě? Není vám špatně? Jste nějaký bledý.“

„Je mi fajn,“ zamumlal. Vytáhl z kapsy krabičku cigaret.

„Promiňte, tady kouřit nemůžete,“ řekl muž příkře.

„Aha. Pardon,“ Cade opustil místnost.

Advokát už na něj čekal. Pozdravili se.

Obhájce seděl u stolu na policejní vyšetřovně a popíjel kávu: „Bylo mi řečeno, že výslech začne v deset. Máme tedy dost času si znovu projít základní argumenty naší obhajoby.“

„Jasně, chápu,“ Cade si okusoval spodní ret.

„Jste v pořádku?“ zeptal se advokát.

„Potřebuju si jít zakouřit,“ řekl roztřeseným hlasem.

„Na to není čas, za chvíli začne výslech a já si s vámi potřebuji ujasnit pár drobností. Můžu vám nabídnout nikotinovou žvýkačku?“

„Ano, prosím,“ vděčně se usmál.

„Pokud jde o výslech, pokuste se udržet nervy na uzdě. Se mnou se nemáte čeho bát,“ prohlásil advokát sebevědomě.

„Za svou kariéru jsem neprohrál jediný případ,“ podal mu žvýkačku.

O několik týdnů později Cade opouštěl budovu soudu v doprovodu policistů. Myslel na to, jakou měl jeho advokát radost, když soud vynesl verdikt. Trest odnětí svobody na dobu šesti měsíců.

„Vždyť jsem vám říkal, že vyhraje,“ prohlásil tehdy advokát s úsměvem. Tím „my“ samozřejmě myslel „já“. Obhájce nabyl dojmu, že vyhrál případ, protože Cade vyvázl s nejnižším možným trestem. Šest měsíců strávených ve vězení nebylo to, co si Cade představoval pod pojmem „výhra“. Mohl však dopadnout i hůř.

Cade si slíbil, že už nikdy nebude věřit příslibům zazobaného usměvavého kravat'áka, který nosí po kapsách nikotinové žvýkačky.

Cade upíral prázdný pohled na dveře cely, ze které nebylo úniku. Kousal se do rtu. Přemítal nad tím, jak osamělý ve vězení byl. Měl dojem, že mu chyběla Everly. Ve skutečnosti mu chyběl pocit moci a vlivu. Chyběla mu její loajalita a oddanost. Vždycky s Everly rád manipuloval. Vzpomínal na to, jak k němu vzhlížela, obdivovala ho a milovala. Až když ji ztratil, uvědomil si, jak moc ji potřeboval. Toužil po pocitu moci. Nenáviděl ji za to, že ho opustila. Ztratil nejen Everly, ale také kontrolu nad svým životem, což ho naplňovalo děsem.

Cade si plně uvědomoval prázdnotu vlastní existence. Takhle se naposled cítil po návratu z mise v Afghánistánu, kde ztratil nejlepšího přítele.

Štěstí a smůla bok po boku

Izabela Adamcová

Život je na houby. V práci se mi nic nedaří. Sehnal jsem čtyři velké zakázky, ale při prezentaci se mi nepodařilo firmy přesvědčit ke spolupráci. Šéf mi nedá pokoj a stále vyhrožuje: „Za co tě platím jako poradce? Do konce týdne podepíšeš kontrakt s odběratelskou firmou, jinak máš padáka! Už jsem ti dal času až, až.“ „Ale šéfe, to přece nejde, to nemůžete. Sám víte, jak to na trhu vypadá. Každý dováží výrobky nejlevnější a na kvalitě jim bohužel nezáleží. Jak s tím můžu bojovat?“ odpověděl jsem nešťastně. „To je mi fuk! Porad' si, jak umíš, ty poradce! A nezapomeň! Do konce týdne!“ našťavaně na mě křikl šéf. Po zbytek pracovního dne jsem v hlavě slyšel: „Máš padáka, máš padáka!“

U nás doma panovala úplně jiná nálada. Moje manželka Markéta chystala věci na dovolenou, aby zjistila, co je zapotřebí dokoupit. Koncem týdne s dětmi odjíždí. Zaplatil jsem jim poukaz k moři. Bylo to překvapení k 7. výročí svatby. Nádherně jí zářily oči, když zjistila, co je v obálce. I děti měly velkou radost. O své mizerné náladě jsem pomlčel a na rtech jsem vykouznil místo „šklebu z práce“ kouzelný úsměv. „Nebudu Markétě přidělovat starosti. Nesmí na mě nic poznat!“ přikázal jsem si.

V ložnici seděly na posteli tři otevřené kufry a naše čtyři děti. Markéta vydávala rozkazy: „Adámku, prosím přines z koupelny hřeben, mýdlo a zubní pasty. Míšo, ty zaběhni do dětského pokoje a vezmi ta barevná trička! Aničko, běž s Míšou a vezmi ty kalhoty. Matěji, ty zase zajdi do obýváku a přines mi tu obálku s vyměněnými penězi.“ Děti nosily zpět plné náruče věcí. „Musím zjistit, jestli nám nebude něco důležitého chybět,“ opakovala si Markéta. Těším se, až všichni odjedou. Dům bude prázdný a já budu poslouchat to ticho.

Uprostřed týdne mi v práci zazvonil telefon. „Dobrý den, chtěli bychom si s vámi domluvit schůzku. Ovšem má to podmínku - schůzka by byla hned v pondělí v 8 hodin,“ slyšel jsem hlas z telefonu. „To je moc brzy,“ řekl jsem, ale v hlavě se mi rojily myšlenky. „Co když je to má jediná šance? Mám na to dva dny a víkend. Dá se to zvládnout? V pátek všichni odjíždí a doma budu mít klid. „Nám v pondělí přijede vrchní ředitel z Rakouska a rád by se schůzky zúčastnil,“ vysvětlil mi hlas. „Dobře, zkusím to. Tak v pondělí,“ odpověděl jsem do přístroje. „Jo! Mám to!“ skákal jsem po kanceláři.

V pátek jsem vyprovodil rodinu na autobus do Chorvatska, popřál jim šťastnou cestu, zamával a pádil jsem zpět k rozdělané práci. Strávil jsem nad ní celý víkend, ale zvládl jsem to. Hotovo. Večer jsem si nařídil budík na 6:30 a šel jsem spát.

Ráno slyším z rádia: „Dnes je pondělí 7.7. Je 7:15. Samá šťastná čísla.“ Koukám na budík - 7:15. „Co? Já jsem zaspal! Šéf mě roztrhne!“ létaly mi myšlenky hlavou. Rychle jsem se umyl, naházel na sebe oblečení, v letu vzal kufřík a už jsem utíkal na autobus. Jen aby mi tento spoj neujel, už tak mám pořádné zpoždění. Měl jsem v plánu jet před hodinou. Uf, teď přijel. Nastoupil jsem a najednou za sebou slyším dětský hlásek: „Hele, babi, podívej, ten pán má stejné papučky s medvídky jako dostal můj tatínek od maminky k loňským vánocům!“ Nevěřicně jsem zíral na své nohy. Já se nepřezul. Co teď? Vyvedlo mě to tak z míry, že jsem přejel svou zastávku. „Pane řidiči,“ volám v autobuse „já potřebuji vystoupit!“ Řidič mi jen odsekne: „Až na další zastávce!“ Další zastávka je přes půl města. To nestihnu být včas v práci. Do toho mi zazvonil telefon. Šéf. „Prosím,“ opatrně jsem se ohlásil do telefonu. „Kde jste?“ zuří šéf. Nešťastný, tiše odpovídám: „Já jsem tady. V autobuse! Za zavřenými dveřmi! Přejel jsem zastávku.“ „Pošlu pro vás auto!“ křičel na mě. Na další zastávce jsem přesedl do služebního vozu a uháněli jsme. Řidič se podívoval mému obutí, ale neměl čas ho komentovat. Doběhl jsem do kanceláře přesně v 8:10. Sekretářka na mě hned volala: „Romane, je to dobrý. Oni trčí s autem v zácpě!“ Oddechl jsem si. Moje šťastná sedmička funguje. Mám štěstí!

Přemýšlím nad zavřenými dveřmi autobusu a vzpomněl jsem si na film, který mi vyprávěla Markéta, když se dívala nedávno na televizi. Moc se prý nasmála. Také tam hlavní roli sehrály zavřené dveře. Hlavní hrdinka příběhu se sprchovala a najednou se ozvalo: „Crrrr! Crrrr!“ Zvonek. Vylezla ze sprchy, oblékla si župan a šla otevřít. Venku nikdo. Popošla dva kroky za roh a z ničeho nic za sebou uslyšela: „Prásk!“ Průvan jí zapráskl dveře od bytu. Bylo jí do breku. Klíče zůstaly samozřejmě uvnitř. Panelák prázdný, všichni v práci a ona jen v županu. „Jak se do háječka dostanu dovnitř?“ zamyslela se.

Otevřela si na chodbě okno a vylezla přes něj k oknu své kuchyně, kde byla otevřená ventilačka. „Zkusím prostrčit ruku dovnitř a otevřít ho,“ napadlo ji. Ale okno se otevřít nepovedlo. Opatrně přešla zpět k oknu na chodbu a zůstala jako opařená. Někdo mezitím okno do chodby zavřel. „To je zlý sen! Copak se proti mně všechno spiklo? Nejdřív jsem zůstala před zavřenými dveřmi a teď za zavřeným oknem. To jsem si pomohla,“ přemítala tiše. Náhodou viděla, jak jde

po schodech mladík. Ten mě odsud vysvobodí. To mám štěstí. „Halooo, prosím vás, otevřete mi!“ křičela za sklem a bušila do okna. Mladík ale vůbec nereagoval.

„Copak jste hluchý?“ ptala se našťavaně. Pak prý ukázali mladíka blíž. Jako spousta mladých lidí měl i on v uších sluchátka a poslouchal hudbu. Bodejť by něco slyšel. Podívala se opatrně dolů, byla ve třetím patře. Zpozorněla, na ulici se něco dělo. Lidé ukazovali někam nahoru. Po chvílce rozhlížení jí došlo, že ukazují na ni. „Panenko skákavá, oni si dole myslí, že chci skočit!“ dovtípila se. Netrvalo dlouho a uslyšela sirény. Přijela sanitka i hasiči s psychologem. Chtěli jí rozmluvit sebevraždu. To byla ostuda. Celý dům se tím ještě dlouho bavil. Když mi to tehdy vyprávěla Markéta, dlouho jsem se nemohl přestat smát. Ještě několikrát jsem si na tu historku během večera i dalších dnů vzpomněl a vždycky jsem propadl výbuchu smíchu. „No jo! Co chcete. To může napadnout jenom ženskou, chlapovi by se to stát nemohlo,“ neopomněl jsem pokaždé dodat. Když tak nad tím přemýšlím, hlavní hrdinka byla také za zavřenými dveřmi a zároveň za zavřeným oknem.

Ze vzpomínek mě vyrušila sekretářka: „Romane, připravte se! Už jsou tady.“ Prezentace dopadla výborně. Udělali jsme dojem. Všem se moc líbila. Vrchní ředitel z Rakouska mi blahopřál: „Musím vám poděkovat. Dlouho jsem neviděl tak podrobně zpracovanou a nápaditou prezentaci. Moc jste mě překvapil.“ Mrkl jsem po očku na šéfa. Nadýmal se pýchou, jako by tu práci dělal on. „Já jsem to dokázal. My opravdu podepíšeme smlouvu,“ zajásal jsem v duchu. Při osobní gratulaci jeho zrak padl na mé nohy obuté do „medvídkovských papučů“.

Zkusil jsem je kapánek zasunout, aby nebyly tolik vidět, ale bylo pozdě. Pozvedl obočí a udiveně na mě hleděl: „Jsou pohodlné? Já bych ale spíše volil odstín bleď modré. Hodily by se vám lépe ke košili.“ Nedalo se nic dělat, musel jsem s pravdou ven. „Víte, pane řediteli, já jsem sám doma. Manželka s dětmi odjela na dovolenou...“ „Víc mi už nemusíte vysvětlovat,“ přerušil mě. „Všechno je mi jasné, vy jste se vypravoval sám,“ vykřikoval se smíchem a plácal se do steh. Vypadalo to, jako bych řekl snad vtip století. Nakazil i všechny ostatní. „No to se mám na co těšit. To mi budou připomínat ještě několik let,“ pomyslel jsem si. Rozloučili jsme se a já si říkal: „I přes škobrtavý začátek je dnešek mým šťastným dnem. No aby ne, když je sedmého. To jsem ale netušil, co se mi ještě přihodí...“ Odjel jsem z práce ve výborné náladě, spokojený sám se sebou. Musím to večer zatelefonovat Markétě. Nebude mi věřit.

U našeho domu jsem uviděl zaparkovaný nákladňák. „Jo vlastně, to je Petrův. Ptal se mě minulý měsíc, jestli by ho tu mohl zaparkovat. U jeho domu není místo a Petr jel na čtrnáct dní do lázní,“ připomněl jsem si. „Jejda, já ještě navečer pojedu nakoupit, tak musím s nákladňákem popojet a zaparkovat ho blíž k domu, ať můžu kolem projet svým autem. Snad to nebude problém. Klíčky by měly být ve schránce,“ plánoval jsem. Vytáhl jsem ze schránky nějaké dopisy a klíče. Nasedl jsem do nákladňáku, nastartoval a asi až napotřetí se mi povedlo zaparkovat těsně u zdi našeho domu. Vyskočil jsem z auta a rozhlédl se kolem, jestli mám dost místa na projetí. „Jo, to bude stačit. Sám se musím pochválit, jak se mi povedlo krásně zaparkovat. Teď mi Petrovo auto vůbec nebude zavazet. Paráda!“ zhodnotil jsem situaci.

Doma jsem uklidil kufřík, klíčky s mobilem položil na stůl a šel jsem se převléct. V ložnici i v kuchyni bylo horko. Na stole jsem uviděl Markétiny pokyny: „Jak přijdeš z práce, každý den vyvětrej!“ „Rozkaz!“ usmál jsem se a otevřel okna. Kampak se mi schovaly pracovní kalhoty? Ve skříní nejsou, u mých pracovních věcí taky ne. Kde jen můžou být? Že by je Markéta ještě stihla před odjezdem vyprat? Asi visí ve sklepě na šňůře s ostatním prádlem,“ napadlo mě. Seběhl jsem jen v trenýrkách a tričku do sklepa, do místnosti, kterou používáme jako sušárnu na prádlo. Hledal jsem mezi šňůrami montérky, když se mi zdálo, že v koutě něco zašustilo. Nastražil jsem uši a zaposlouchal se.

„Prásk!“ škulbl jsem sebou. Uslyšel jsem ohromnou ránu. Průvan zalétl do sklepa, zvedl tam papíry, které zašustily, a zabouchl dveře. S hrůzou jsem si uvědomil, že dveře od prádelny mají jen polovinu kliky z druhé strany. Nikdy nebyla potřeba, dveře se zevnitř nezavírají. Když tu schne prádlo, je otevřeno a když je prádelna prázdná, tak místnost zavřeme zvenku. Manželka mi nejméně rok připomínala: „Prosím tě, oprav ve sklepě tu kliku.“ Úplně se teď vidím, jak jsem mával rukou a otráveně odpovídal: „Na co? To není potřeba! K čemu?“ Zkusil jsem se opřít do dveří, ale nepovolily.

Je zajímavé zjistit, jak v některých situacích reagujeme automaticky a mozek nevědomky vypínáme. „Co teď? Mobil! Zavolám Jirkovi,“ automaticky jsem poplácal kapsy a teď se teprve zapojil mozek. Všechny věci jsem vlastně nechal nahoře. „No to je průšvih! Jak se odtud dostanu? Doma nikdo není, děti s Markétou přijedou až za 14 dní,“ vyděsil jsem se. Koukám po prádelně, jestli tu náhodou není náradí, kterým bych si pomohl. Ale žádné jsem nenašel. Oči mi

padly na sklepní okénko. „No jasně! Záchrana! Ještě že tak! Vylézt nebude problém. Tak hurá, jsem zachráněný!“ zhluboka jsem si oddechl.

A opět jsem se přesvědčil, že mozek zůstává vypnutý a reaguje až později. Otevřel jsem okénko, vydrápal se na něj, chtěl jsem se protáhnout a teď teprve zareagoval mozek, když jsem si uvědomil: „Krucipísek, já mám u zdi zaparkovaný ten nákladňák a před oknem je zrovna kolo. Tudy se neprotáhnou. To do háje nemohlo vyjít o kousek dál? Je to v pytli. Jak se dostanu ven? Jak mě najdou? Pomoooc, pomoooc!“ Zoufalý jsem si sedl na bobek. „Kdo to auto zaparkoval tak blízko u zdi? Nevíš náhodou?“ nadával jsem si. To je dneska teda den. Ráno začalo a pokračovalo hrozně, pak se vše úžasně obrátilo, štěstím jsem jen zářil a teď tohle. Dneska je můj smolný den? Je přece 7.7. Asi tu umřu.

Zase se mi všechno mele v hlavě. Jedna myšlenka stíhá druhou, honí se mezi sebou, navzájem se překřikují. Teď jednu z nich slyším: „Prý, to by chlap neudělal! To by se mi stát nemohlo! Hahaha! Kdopak to říkal, co?“ Mankote, já se tak nasmál té paní, jak se jí zavřely dveře před nosem a pak ještě okno. Připadalo mi to tak neuvěřitelné, tak vyhané, tak vymyšlené. Opravdu jsem tvrdil, že to by se chlapovi stát nemohlo. Teď to mám, nasmál jsem se a život mi to vrátil. To mám za trest.

„Slibuju, že když se odtud dostanu, už se nikdy nikomu nebudu smát! Prosím, prosím!“ křičím do zdi. Stoupl jsem si k oknu a řvu do světa dneska již podruhé větu: „Já jsem tady! Ve sklepě! Za zavřenými dveřmi! Pomoooc! Pomoooc!“ Bohužel, nikdo se neozývá. Další vtíravá myšlenka: „Kam půjdeš na záchod, co?“ Do teď se mi nechtělo a jak jsem si na to vzpomněl, už se mi chce. Mám taky hlad a žízeň. V práci jsem nic z rozčilení nejedl. Znovu křičím: „Pomoooc, pomoooc! Já jsem tady! Ve sklepě! Za zavřenými dveřmi!“ a pak ještě několikrát.

Začíná se stmívat. Jsem zoufalý, nenapadá mě, jak se zachránit. Obchází mě děs a hrůza. Najdou mě tu po čtrnácti dnech moje děti s manželkou, až se vrátí z dovolené. Už vidím titulky v novinách a kameloty jak vykřikují v ulicích: „Vlastní vinou zemřel za zavřenými dveřmi do prádelny! Lenost se mu nevyplatila! Měl opravit kliku a mohl ještě žít!“ Znovu se dám do volání o pomoc: „Pomoooc, Pomoooc! Halooo! Slyšíte mě někdo?“ Poslouchám to ticho, jak jsem si přál. Takhle jsem si to ale nepředstavoval. Venku je tma.

Ustlal jsem si na zemi nějaké prádlo a ležím na něm. Mám strach. Pomalu usínám. Stále je 7.7., 22 hodin večer. Z dálky slyším podivný hlas. „To musí uprostřed silnice postavit mantinel?“ blábolí kdosi a sbírá se z obrubníku. „Počkat, počkat. Ten hlas já znám. To je přece Gumák Lojza, v celém okolí známý opilec,“ postavil jsem se. Asi jde z hospody. Každou chvíli sprostě nadává. „Lojzo! Lojzo! Já jsem tady! Lojzo!“ vykřikuju z okna. Všude ticho. „Zkusím zablikat světlem v prádelně,“ napadlo mě a blikám. „Lojzooo! Lojzooo! Já jsem tady!“ znovu zkouším štěstí. „Za zavřenými dveř...!“ ...už jsem nestihl ani doříct a bylo slyšet úprk.

Asi po další hodině jsem slyšel hlasy a smích. Nastražil jsem uši a zavolał: „Pomoc! Pomoc! Halooo?“ „Vždyť to volá Roman, pojd'te, kde jsi?“ „Já jsem tady! Ve sklepe,“ odpovídám. Na dálku jsem jim popsal, jak se dostat do domu a poté do sklepa, aby mě mohli vysvobodit. „Já jsem tak rád, že vás vidím. Myslel jsem, že tu umřu. Zachránili jste mi život!“ vychrlil jsem ze sebe sotva zmáčkli tu zatracenou kliku a dveře se otevřely.

Až z jejich vyprávění jsem se dověděl, jak Gumák Lojza rozrazil dveře a řval na celou hospodu: „Chlapi, pojd'te se mnou! Na mě volá náklad'ák Lojzo a bliká!“ Celá hospoda se válela smíchy, jen Lojza se klepal strachem. On snad i vystřízlivěl. „Chlapi, já nekecám,“ dušoval se. Až za nějakou dobu, když jim nedal pokoj, se zvedli a šli se s ním podívat. S děsem v očích je prý zavedl k náklad'áku, který mluvil.

Po náročném dnu konečně uléhám do své měkké postele. Při usínání mi před očima běží celý dnešní den. Bylo 7.7. Na pomyslných váhách převažuju, zda jsem měl víc smůly nebo štěstí. Jelikož jsem živý a zdravý, je to jasné. Vyhrálo štěstí a jsem tomu velmi rád.

Definici rodiny jsem nakonec zažil na vlastní kůži

Denisa Hubáčková

Můj první deník

9. ledna 2002

Můj milý deníčku, dneska jsem tě poprvé dostal. Je mi teprve 5 let, ale myslím si, že snad nějak už teď dokážu popsat, co se mi honí hlavou. (Navíc mi pomáhá teta Soňa.) Čím bych začal? Možná se Ti pokusím vysvětlit, kdo se rozhodl, že do tebe ukryje tajemství. Jmenuji se Adámek. Bydlím TADY a mám kolem sebe mnoho dětí. Nemám je však rád. Nejraději se mazlím se svým plyšovým med'ou Tomem. Chceš vědět, proč jsem si do tebe začal psát? Ten NĚKDO za dveřmi mi Tě poslal. To aspoň říkala Soňa. Prý, abych nebyl tak sám. A asi to funguje. Hned mám lepší náladu. Už musím na oběd. Tak zase někdy...

14. září 2002

Ahoj, deníčku, dneska se TO zase stalo. Už nevím, co mám dělat. Jsem tak...zmatený. Víš proč se tak nerad bavím s ostatními dětmi? Počkej, musím si utřít slzy. No, protože vždycky, když už si myslím, že bych mohl mít kamaráda, tak se prostě vypaří. Dávám to za vinu TOMU za dveřmi. Soňa nechce, abych o tom psal. Nechce se o tom se mnou bavit. Já však vidím její vyděšené oči, kdykoli se snažím donutit ji, aby mi řekla, kam se moji kamarádi ztrácí. Vždycky mě odbyde, že jdou na lepší místo. Nerozumím tomu...

8. června 2003

Můj milý kamaráde, tak jsem se opět rozhodl, že se Ti svěřím. Víš, hodně teď čtu a taky se zlepšuju v psaní. Soňa mi už nemusí pomáhat. Trávím teď hodně času se Zuzankou. Hrajeme si a mně s ní je dobře. Občas se mě snaží i chytit za ruku, ale já se jí vždycky vysmeknu. Nemám rád, když se mě dotýká. Nemám rád, když se mě kdokoli dotýká. Soňa se se mnou už dlouho nebavila. Přišla za mnou až včera. Vypadala vyděšeně, ale nevěděl jsem proč. Pak se mě zeptala, jestli si vzpomínám, kde jsem bydlil před tím, než jsem se dostal SEM. Nevěděl jsem. Pak se mi ale v noci zase vrátily ty hrozné sny. Postavy byly všude a někdo strašně

křičel. Báł jsem se a plakal. Potom jsem se probudil a uviděl jsem na rohu mé postele Soňu s vyplašenýma očima. Snažila se mě pak utěšit.

23. října 2004

Ahoj, můj drahý deníčku. Je mi smutno. Zuzanka zmizela. Nikdo mi nevysvětlil kam. Jen Soňa mi řekla, že je na lepším místě a že se tam možná jednou dostanu i já. Nechápal jsem...Dneska je deštivo. S Tomem tady sedím na své postýlce a přemýšlím, co bych mohl dělat. Čtu čím dál víc, ale moc mě to nebaví. Pravým důvodem je, že se snažím zjistit něco o TOM, kdo je za zavřenými dveřmi. Chci se dozvědět, kam se všechny ty děti poděly. Občas slyším zvuky gum za oknem. Soňa říká, že jsou to auta. Chtěl bych ty auta vidět.

9. srpna 2005

Můj drahý deníčku, už asi tuším, kam se děti z vedlejších pokojů poděly. Myslím si, že umřely a odešly do nebička. Toto jsem sice nikde nevyčetl, ale stalo se to už i Soně. Jednou večer šla TAM za dveře a už se nevrátila. Potom mi jiná teta prozradila, co se stalo. Občas na ni myslím. Bohužel od té doby, co je Soňa pryč, tak se vrátily moje noční můry. Naplňují mě teď zvláštní pocity. Snažím se zjistit, co před mýma očima je sen a co už je realita. Mám hlad. Půjdu o něco poprosit tetu Bětu.

9. ledna 2006

Ahoj, deníčku. Rychle ti musím vysvětlit, co se tady děje. Všude je povyk. Všichni o mně mluví. Teta Běta mi řekla, že zítra půjdu poprvé TAM za dveře a TEN, kdo tam je, mi položí pár otázek. Nemůžu se dočkat...

10. ledna 2006

A je to tu. Dneska jsem TAM byl. Bylo to...vzrušující. Chci ti o tom říct. Bylo TAM několik lidí. Musel jsem jim povědět básničku, přečíst něco z čítanky, říct, jak se jmenuju a potom jsem počítal. Snažil jsem se, abych byl přesný. Někteří lidé byli zamračení, druzí se usmívali. Nakonec mi poděkovali a já jsem se vrátil do svého pokoje a teď tu sedím na posteli a snažím se zaznamenat všechny ty pocity na papír.

15. února 2009

Dny plynou a já jsem za tu dobu byl pozván TAM za dveře už několikrát, teď se tam bavím s lidmi o životě. Bavíme se, kým bych se chtěl stát a jestli bych chtěl mít rodinu. Když jsem to slovo poprvé slyšel, nechápal jsem, co znamená. Popravdě to nechápu ani teď. Zním ho jen teoreticky. Rodina je okruh lidí, kteří se navzájem mají rádi, pomáhají si, bydlí spolu a jsou pokrevně svázáni. Ano, myslím, že mám rodinu tady. Tetu Bětu, pana Müllera, Haničku a Pavlíka. To jsou teď moji nejbližší.

15. února 2010

Dneska naposledy jdu TAM za dveře. Jdu TAM, kde se rozhoduje o životech. Vždycky jsem si myslel, že mě čeká po návštěvě za dveřmi horší život, ale opak je pravdou. Za dveřmi se rozhoduje o možnosti žít. O možnosti začít nový život s novou rodinou a zkusit si být milován. Moc tomu nevěřím, ale pokusím se.

16. února 2010

Ahoj, deníčku, mám jemný tlak v podbříšku a stahují se mi všechny vnitřní orgány. Dneska to TU opouštím. Vydám se do nové rodiny. Mám prý začít žít po tom, co jsem si prožil. Nevím, na co narážejí, ale jednou to snad pochopím. Balím si kufry (teda vlastně jenom jeden) a s napětím čekám, co se bude dít dál. Najednou do mého pokoje vcházejí dva lidé. Vysoký hubený muž a malá štíhlá žena. Jsou to ti lidé, kteří posledních několik let seděli snad na každé schůzce se mnou TAM za dveřmi. Tázavě se na ně podívám. „Pojď, Adámku, jedeme domů.“ To bylo naposled, kdy jsem byl bezejmenným chlapcem bez rodiny a minulosti...

9. ledna 2020

Můj milý deníčku, setřel jsem zaprášený hřbet knihy a nakouknul jsem, co se v ní píše. Lehce mi cukly koutky úst a ukáplu pár slz. Už ale pro mě není tak bolestivé čelit své minulosti. Ano, jsem to já, Adam Pospíšil, dost silný na to, abych uzavřel tuto kapitolu svého života. Zasloužíš si to vědět. Poté, co jsem odjel z dětského domova, se mi opravdu život obrátil vzhůru nohama, avšak k dobrému samozřejmě. Poznal jsem prakticky, co znamená mít rodinu a být milován.

Dokonce jsem studoval střední školu a doufám, že se ze mě jednou stane spisovatel. Moji adoptivní rodiče mi jednoho dne vysvětlili, jak jsem se do domova dostal. Můj otec byl opilec. Matku opustil. Ta se snažila, ale bylo toho na ni moc. Začala pít a domů si vodila pochybné muže. Jeden ji jednou tak silně praštil, že ztratila vědomí a na následky zranění zemřela. Stalo se to v bytě, kde jsem s ní byl i já. Její mrtvé tělo našli až po několika dnech po nahlášení sousedky. Cítila z našeho bytu totiž divný zápach a slyšela plačící dítě. Byly mi dva roky.

Nepamatoval jsem si to, i když po tom, co mi byla osvětlena má minulost, objevovaly se mi ve snech zvláštní obrazy z tohoto incidentu. Poté, co jsem se tohle dozvěděl, mi bylo úzko. Bylo velice příjemné, že jsem se mohl opřít o své adoptivní rodiče, kteří si mě zamilovali a poskytli mi vše, co jsem k šťastnému dospívání potřeboval. Po několika letech jsem byl navštívit i můj dětský domov. Měl jsem sice určité obavy, ale nakonec jsem byl rád, že jsem jel. Uvítali mě a já slíbil, že pokud budu vydělávat dostatek peněz, budu jim určitý obnos posílat, protože jim dlužím. Dlužím jim za to, kým jsem se mohl stát, a za to, do jaké skvělé rodiny jsem se dostal...

Hlava Filip Peloušek

A zůstala jen ostrá bodavá bílá tma. Kam až oko dohlédlo, vlácel se nekonečný světlý prostor. Nebylo nahoře, nebylo dole. Prostor i čas ztratily svůj smysl. A tam visela ve vzduchu, nečinná líně se vznášející hlava uprostřed ničeho.

Slabé zachvění, snad myslí? Začaly se vkrádat pocity. Neuvěřitelná tíha dopadala na vše kolem, svírala a drtila každou známku té nejjednodušší existence. Něco vzdáleného si říkalo o pozornost. Ale nač se rušit, nač opouštět ten klid, nikdy nebylo přece tak krásně jako tady...

„Kap, kap,“ vteřiny kapačky byly jedinou časomírou v pokoji. Nezřetelné stíny postav stojících okolo bílé povlečeného lůžka. V pozadí nezřetelně se rýsující blikající přístroje, které natahovaly svá chapadla k vrásčité schránce člověka, ležícího uprostřed scény. Muž, jehož jediné známky života ukazovaly údaje na okolních obrazovkách. Siluety postav se začaly od něj pomalu odtahovat a

nezřetelně mumlat. V rozích místnosti se v ten moment objevily dva zprvu nejasné stíny, které se však každým moment více a více zhmotňovaly a nabíraly na tvaru.

Celý prostor se mihotal, jak kdyby byl celý přikrytý vlnící se záclonou. Na zemi doutnala spálená tráva a nebe se schovávalo za neprostupnou stěnou těžkých černých mraků. Shrbená postava oděná do celistvě černého kněžského roucha opřená o letitou ebenovou hůl pomalu procházela tímto krajem. Vidět šla pouze mrtvolně bělostná chodidla, která pomalu šouravým krokem odhrnovala ohořelé zbytky zeminy. Již dlouho nebyla povolána, aby vyšla ze své říše. V tomto případě však nešlo odmítnout.

Kamenitá stezka vinoucí se v malých esovitých zatáčkách lehce klesala do údolí. Někde v dálce se ztrácela v mlze a mracích a právě z nich vyklouzl neurčitý tvar. Čím déle se však sunul ze svahu, tím bylo jasnější, že se jedná o muže ve středních letech. Byl oblečen do slušivého bílého smokingu a na jeho ostře řezané tváři hrál veselý úsměv. Stezka mizela v hustém jehličnatém lese a muž se do něj vnořil vycházkovým tempem. Neměl důvod k zvláštnímu spěchu.

Zmatené bloudící myšlenky prorazily a splynuly v jeden proud. Otevírající se oči. Mrkání. Oslepení nekonečnou září. Tříštivá bolest uvnitř. Už dlouho nebyl čas na úvahy. „Sakra, už je to ale doba.“

Vzpomínky. Parčík, pravidelná partie nedělního šachu. Bitva zuří na všech frontách. Rotující tváře na černém pozadí. Otvírají a zase svírají svá ústa v hluchém křiku. Věčné ticho panující v tomhle nekončícím prostoru. Bílé vězení bez možnosti úniku jako poslední štace blázna v jeho ústavu.

„Prosím, prosím...“, nemá prosba vznášející se do prázdna této hluché cely.

Věky pamatující rýhy v obličeji se uvolnily. Malá vetchá stařenka se usmívá. Lehce prohrabává svými hrubými prsty manželovy ustupující vlasy. Šedé nitky se jí zamotávají do prstů. Věděla, že už to dlouho nebude trvat. Byl to dlouhý a spokojený život, rozdělující je dva až v této místnosti. Ztratila již víru. Přišlo smíření se a pochopení. Její čas se taky krátil a bylo teď mnohem jednodušší, se na to teď připravit. Zbytek rodiny soucitně stojí okolo a chápe. Nic víc nemohou dělat.

Stíny se pomalu zhmotnily do obrysů dvou postav, stojících jakoby v mlze. Stály krok od postele z každé strany jedna a nezdálo se, že by si jejich přítomnosti kdokoli všiml.

Věčný plamen a silný vítr mu srazily kápi při průchodu portálem. Zamračená tvář teď přejížděla pohledem chmurné představení, které se mu zde naskývalo. Hustý černý vous splývající v dokonalou čern s ještě tmavšími krátce střiženými vlasy vytvářely jakýsi rám pro nekonečnou tmu v hlubině jeho očí. Nikdo by takový pohled nedokázal vydržet. Kromě postavy na protější straně. Už je tady, pomyslel si.

Jako vždy ve svém přiléhavém bílém smokingu, dokonale uhlazen a připraven ho pokořit. Ušklíbl se, a v odpověď se elegant na druhé straně postele usmál. V ten moment se mezi nimi ve vzduchu zhmotnilo hrací pole. Vše bylo připraveno.

Hlas prolomil neviditelnou bariéru, nesl se prostorem a vyplňoval jeho celou podstatu: „Pust’te mě ven! Haló! Haló? Slyší mě tady někdo? Prosím, kde to jsem?“, volal zmateně.

Uvědomění si. Parčík, pravidelná partie nedělního šachu. Bitva zuří na všech frontách. Natažení se ruky po figurce. Najednou nenadálá závrat’. Hrací plocha i tvář protihráče mizí. Svíravá ukrutná bolest v hrudníku a pak tma.

„A teď ta nekonečná protivná běloba. Vím, kdo jsem. Vím, že se stalo něco špatného. Vše dává najednou větší smysl. Kde se ovšem nacházím?“ střídala jedna myšlenka druhou. A s právě tou poslední se záře rozestoupila a na jejím místě se vynořil obraz. „Vždyť... vždyť to jsem já,“ pomyslel si. Ano, vznášel se zde obraz onoho nemocničního pokoje. Pocit jako by létal nad všemi přítomnými.

Viděl svoji usmívající se manželku. Strnulé členy rodiny po stranách a... a dvě zvláštní karikatury stojící za nimi. Vše, obraz i pípání přístrojů, jako by bylo od něj odděleno neproniknutelnou bublinou. A pak mu to došlo, dívá se na vlastní smrt v přímém přenosu. „Hej, já jsem pořád tady. Zastavte to šílenství!“ nikdo jej však neslyšel. Musí se dostat zpět do svého těla, musí.

Celá doteď nečinně stojící hlava v prostoru, jako by si náhle uvědomila svou podstatu. Jako by do teď vězela v polstrovaném pokoji, v němž se rázem objevila úniková cesta. Na nic nečekala a prudce odlétla do okolní mlhy. Začal závod o čas.

Do místnosti vešel doktor. Soucitným pohledem přejel všechny přítomné a pak se jen zeptal: „Připraveni?“ V tento moment již uslzené tváře příbuzných pomalu přikyvovaly. Doktor jim podal poslední nutný formulář k podepsání a sám šel naposledy kontrolovat přístroje.

Dva pohledy do sebe zaklesnuty v odvěkém souboji. Modré prozíravé oči zrcadlí samou čistotu duše proti onyxově černým skrývajícím v sobě všechnu temnotu našeho světa. A mezi těmito dvěma se vznášela nehybně nad nemocničním lůžkem šachovnice. Neměla, jak se zdálo pevný tvar, světlo se od ní odráželo do neuvěřitelných úhlů a jako by byla stvořena ze samotné podstaty životní síly. Figurky se pohybovaly, aniž by se jich jeden ze dvou, pro ostatní neviditelných účastníků, dotýkal.

Najednou se zachvěla bílá dáma a do smokingu oděný muž rozčileně usykl a figurka se v plamenech zřítila z hrací desky. Venku zaburácel hrom a do oken začaly bušit vlny kapek začínající bouřky.

Bolest se stále stupňovala a narážela do jeho mysli v neustále nových náporech. Prorážel bariéru za bariérou, prošel plameny samého očištěnce a dál a dál se proplétal zákrutami svého vlastního já.

Záře s každou další chvílí slábla a slábla. A pak přestala existovat. Samotná existence opět pozbyla smyslu, jen teď utonula v neprostupné tmě. Život a smrt. Jediná volba možná na tomto místě. A tam se objevily, daleko a přece tak blízko, dvoje dveře navlas stejné ze začouzeného masivního dubového dřeva, visící nehybně v prostoru. Jeho hlava v naprosté tmě se zastavila a nečinně se vznášela. „Osudový výběr,“ zašeptala mysl do vlastní říše. Jedny vedly ven, druhé zase dovnitř. Stačilo si vybrat.

Doktor si smutně všiml, že podepsaný papír je pokropen slzami. Venku se zatáhlo, a tak jediné světlo v pokoji vrhaly displeje za postelí. Alespoň silný déšť přehlušil pípání odcházejícího života. Pokusil se vykouzlit povzbudivý úsměv, ale ten se scvrkl do spíše děsivé grimasy cirkusového klauna. Otočil se k malé mašince,

na které závisel pacientův osud. Jedno malé stisknutí tlačítka a jak moc může znamenat. Pomalu natáhl ruku.

Poté co mu padla dáma, byla jeho hra v troskách. Neustále zatlačován skřípal Všemocný zuby a jeho oči kmitaly mezi hrací deskou a pohledem soupeře. Cítil v sobě stoupající paniku, což bylo něco, co již dlouhá léta nepoznal.

Ďábel se začínal pochechtávat, tak silnou duši neměl už pěkně dlouho na dosah. Zavelel k poslednímu zdrcujícímu útoku svých figurek. Stačil už jen jeden tah. Na pozemcích nemocnice přitom práskl blesk do staletého dubu.

Levé dveře najednou vzplály jasným plamenem. „Znamení? Možná. Není načekat,“ a s poslední myšlenkou se vrhla hlava do rozpálených dveří. Ty se při jejím průletu rozplynuly.

Prst dopadl na jasné zelené tlačítko a pomalu jej tiskl.

Bílý král vzplanul a převrátil se na šachovnici. Muž ve smokingu byl najednou vzednut neviditelnou silou a během vteřiny, jakoby odtažen, zmizel. Ďábel vítězoslavně křepčil u mužovy hlavy.

Dlouhá táhlá bolest v hlavě, která jako by měla každou chvílí prasknout. Potom už byla všude, všude, všude...

Lékař smutně pomalu spouštěl svoji ruku od panelu. Byl konec.

Radostný skřek prot'al všechny dimenze. Ta síla duše, která se už už blížila, opíjela pána podsvětí tak, že ztrácel veškeré zábrany.

Cítil to, CÍTIL TO! Na zlomek vteřiny byl ve vlastním těle. Pak byl vytržen, jeho vůle slábla a slábla. „Ne, ne... ne,“ poslední myšlenky, na které se zmohl. Jeho duše byla poutána... přestože zvolil správně.

Ve dveřích viděl ještě, jak manželka políbila naposledy čelo svého partnera a pak mu přetáhla přes hlavu závoj mrtvého. Poté zmizel jeho bílý plášť za zavřenými dveřmi.

Pohodlně si opřel svá mrtvolná chodidla o podpěru svého umrlčího trůnu. V samém srdci říše, kde se snoubí šero s temnotou, dokonale skryta ležela na podstavci z kostí spoutaná entita, která byla teď jen jeho a poměr sil se tak konečně mohl zvrátit.

Významné kulturní a komunitní centrum Vyškova

Zajišťujeme, poskytujeme, pořádáme:

- půjčování
 - kvalitních knih z oblasti beletrie a společensko-vědní literatury pro dospělé i dětské čtenáře
 - CD nosičů – hudebních i audioknih
 - denního tisku, odborných časopisů a společenských magazínů
 - regionální literatury
 - čteček elektronických knih
 - deštníků

- besedy s autory, křty knih, vzdělávací pořady
- hudební pořady s velkoplošnou projekcí
- aktivizační programy – trénink paměti a kroužek zábavné logiky
- práce s dětmi a mládeží – besedy, hry, soutěže
- pořádání výstav a vernisáží
- Akademie 3. věku – vzdělávání pro seniory
- S kočárkem do knihovny – besedy pro maminky i tatínky na RD
- Pojd'me si zazpívat s ...
- internet pro veřejnost
- služby a integrační programy pro handicapované spoluobčany, např. rozvoz knih pro imobilní čtenáře
- knihovnicko-bibliografické lekce
- vypracování rešerší, bibliografické a faktografické informace
- meziknihovní výpůjční služba
- reprografické služby pro veřejnost
- databáze e-mailů pro oznamování akcí a knižních novinek
- zasílání upozornění před koncem výpůjční doby a platnosti průkazu
- připojení na Wi-Fi v budově knihovny zdarma
- pověřená knihovna – poradenská a konzultační činnost, nákup a distribuce výměnných souborů pro knihovny obcí regionu

Klub přátel KKD

Spolek založený na podporu čtenářství ve všech věkových kategoriích a sociálních skupinách.

K naplnění tohoto cíle pořádá společensko vzdělávací a kulturní akce:

Literární čaje o páté – setkávání s významnými osobnostmi současné české literatury a kultury

Literární toulky – tematické zájezdy po místech spjatých se životem či dílem osobností české kultury

Milovníci knih – besedy o literatuře

Klub také finančně podporuje projekty Knihovny Karla Dvořáčka určené dětem a mládeži.

Klub přátel KKD

Nádražní 4

682 01 Vyškov

www.klubpratelkkd.cz

Poslání nadace

Posláním nadace je podporovat vytváření podmínek pro plnohodnotný život lidí regionu nezávisle na jejich věku, sociálním postavení či zdravotním stavu. Za tímto účelem nadace každoročně vyhlašuje grantové řízení, ve kterém podporuje veřejně prospěšné projekty neziskových organizací ve městě Vyškově a v okrese Vyškov.

Cílem nadace je monitorovat potřeby a priority komunity a získávat finanční prostředky na jejich podporu.

Tři brány
komunitní nadace pro vědění, umění a civilizaci

Dukelská 121/6

682 01 Vyškov

Tel.: 603 798 031

e-mail: nadace@tribrany.cz

www.tribrany.cz

Číslo účtu: 201781448/0600

Tento Sborník vydaly společně Knihovna Karla Dvořáčka ve Vyškově, Tři brány, komunitní nadace pro vědění, umění a civilizaci Vyškov a Klub přátel KKD v březnu 2015.

K vydání připravila Zdeňka Adlerová.

Obrazové přílohy - není-li uvedeno jinak - pocházejí z archivu Knihovny Karla Dvořáčka.

Vychází za finanční podpory Komunitní nadace pro vědění, umění a civilizaci Tři brány.